

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 15Co/33/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4312217077
Dátum vydania rozhodnutia: 07. 10. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ján Bzdúšek
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2014:4312217077.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jána Bzdúška a členov senátu JUDr. Evy Hritzovej a JUDr. Pavla Lukáča, v právnej veci žalobcu: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, zast.: Fridrich Paľko, s.r.o., Grösslingova 4, Bratislava, IČO: 36 864 421, proti žalovanému: Slovenská republika, v jej mene Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Župné nám. 13, Bratislava, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Nitra č. k. 14C/8/2013-50 zo dňa 28.11.2013, takto

rozhodol:

Odvolačím súdom rozsudok Okresného súdu Nitra č. k. 14C/8/2013-50 zo dňa 28.11.2013 potvrdzuje.

Žalovanému odvolačím súdom náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

odôvodnenie:

Okresný súd Nitra napadnutým rozsudkom žalobu zamietol a žalovanému náhradu trov konania nepriznal.

V odôvodnení napadnutého rozsudku prvostupňový súd uviedol, že žalobca sa písomne podanou žalobou domáhal, aby súd rozhodol medzitémnym rozsudkom o základe vec tak, že žalovaná je zodpovedná za škodu, ktorá vznikla žalobcovi nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Levice, pretože tento nerozhodol o jej návrhu na zmenu súdneho exekútora v exekučnom konaní vedenom pre pohľadávku žalobcu, ktorá vznikla neplnením záväzku povinnou H. P.. Zároveň žiada, aby súd zaviazal žalovanú na zaplatenie majetkovej škody v sume 175,-- eur a titulom nemajetkovej ujmy v sume 331,92 eura. Žalobu odôvodnil tým, že žalobca ako oprávnený subjekt navrhol písomným podaním súdnemu exekútorovi vykonať exekúciu z dôvodu nerešpektovania zmluvných dojednaní a zákonných ustanovení zo strany dlžníka. Exekúciu žalobca navrhol vykonať pre svoju pohľadávku, ktorá vznikla neplnením záväzku vyplývajúceho zo zmluvy o úvere číslo 4091648 povinnou H. P.. Súdny exekútor predložil návrh žalobcu na vykonanie exekúcie spolu s exekučným titulom Okresného súdu Levice a požiadal ho o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Exekučný súd poveril súdneho exekútora vykonaním exekúcie a udelil mu poverenie. Žalobca následne podal podľa ustanovenia § 44 ods. 8 Exekučného poriadku návrh na zmenu exekútora. Žalobca legitímne očakával, že súd mu poskytne súdnu ochranu v zákonom predpokladanej kvalite a teda že dôjde k reálnej zmene exekútora rozhodnutím súdu v zákonom stanovenej lehote. V exekučnom konaní je založená zákonná povinnosť exekučného súdu rozhodnúť o návrhu oprávneného na zmenu exekútora do 30 dní od doručenia návrhu oprávneného na zmenu exekútora. Exekučný súd napriek tomu, že vec ním prejednávaná nevykazovala prvky nadmernej právnej zložitosti a nevyžadovala si takú spoluprácu s účastníkmi konania, ktorý by mohla mať svojou komplexnosťou podstatný vplyv na čas potrebný k posúdeniu na rozhodnutie, nerozhodol o návrhu na zmenu súdneho exekútora v zákonom stanovenej lehote. Nesprávny úradný postup videl žalobca v tom, že neexistovala okolnosť, ktorá by umožňovala exekučnému súdu postupovať nesústreďene a

so zbytočnými prietahmi tak, že k vydaniu rozhodnutia o zmene súdneho exekútora pristúpil až po veľmi dlhej dobe. Poukázal ďalej na skutočnosť, že zmyslom právnej úpravy zmeny súdneho exekútora obsiahnutej v ustanovení § 44 ods. 8 Exekučného poriadku je zakotvenie možnosti zmeny exekútora na základe žiadosti najmä v snahe o dôsledné uplatňovania zásady hospodárnosti v exekučnom konaní a zabezpečenie ochrany oprávneného pri nečinnosti súdneho exekútora. Pretože exekučný súd zostal aj po podaní návrhu na zmenu súdneho exekútora nečinný, musel obdobie nečinnosti prekryvať žalobca svojou aktivitou cielenou na udržanie bonity pohľadávky a jej zabezpečenia usmerňovaním exekútora a ďalších účastných orgánov. Nesprávnym úradným postupom došlo k zmareniu legitímnych očakávaní žalobcu, že nastanú účinky predpokladané ustanovením § 44 ods. 8 Exekučného poriadku a správnym postupom exekučného súdu dôjde k zámene súdneho exekútora, čo bude viesť k efektívnemu a účinnému vymoženiu jeho pohľadávky. Nesprávnym úradným postupom exekučného súdu vystavil oprávnené záujmy žalobcu nasledovným rizikám: neskorým ukončením procedúry zmeny súdneho exekútora exekučným súdom nastali riziká: zániku povinného, riziko zmarenia účelu konania pre stratu kontaktu s povinným a riziko insolvenčnej povinného.

V žalobe ďalej uviedol, že majetková škoda predstavuje účelne vynaložené náklady spojené s jeho činnosťou uskutočňovanou vo veci správy a udržateľnosti pohľadávky v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi doručením návrhu na zmenu exekútora a rozhodnutím o ňom. Žalobca vynaložil v tomto období na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnancov pomocou informačného systému sumu 70,-- eur, na udržiavanie a správu informačného systému sumu 40,-- eur, na administráciu listín a komunikáciu s pôvodným súdnym exekútorom sumu 50,-- eur a na administratívne spracovanie textov urgencií adresovaných exekučnému súdu na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií adresovaných exekučnému súdu, na poštovné a telekomunikačné výdaje spojené s urgovaním a kontrolu stavu konania na exekučnom súde sumu 15,-- eur, spolu sumu 175,-- eur.

Zároveň si uplatnil náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch dôvodiac, že samotné konštatovanie porušenia práva na rozhodnutie o návrhu na zmenu súdneho exekútora v zákonom stanovenej dobe v spojení s porušením práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie veci v primeranom čase zaručeného čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd nie je dostatočným zadostučiniením vzhľadom na ujmu spôsobenú neprávny úradným postupom. Potreba nemajetkovej ujmy má svoj základ v požiadavke na spravodlivé usporiadanie vzťahov a dosiahnutie adekvátnej nápravy a primeranej satisfakcie za porušenie základných práv a princípov právneho štátu. Žalobca si uplatňuje ako primeranú náhradu nemajetkovej ujmy za vnútorné zásahy do spoločnosti, ovplyvňovanie podnikateľského plánovania a rozhodovania, za porušenie jeho práv, stratu legitímnych očakávaní, že nastane v zákonom čase stav predpokladaný zákonom, stratu dôvery v právo a v spravodlivé riešenie veci a vyvolanie rizík ohrozujúcich konečné vymoženie pohľadávky vo výške 331,92 eura, pričom pri výpočte vychádzal z pomernej časti sumy 55,32 eura za každý mesiac omeškania v činnosti exekučného súdu a to na základe aplikácie doktríny ústavného súdu, teda 663,88 eura za rok: 12 mesiacov za mesiac. Exekučný súd bol bezdôvodne nečinný viac ako 322 dní. Poukázal pritom na nálezy Ústavného súdu SR, v ktorých bolo žalobcovi priznané finančné zadostučinenie za zbytočné prietahy súdov. V žalobe uviedol, že písomnou žiadosťou požiadal o predbežné prerokovanie jeho nároku na náhradu škody, odporca však do podania žaloby na žiadosť pozitívne nereagoval.

Žalovaná sa k žalobe písomne vyjadrila podaním zo dňa 03.07.2013, v ktorom žiadala žalobu zamietnuť a priznať žalovanej náhradu trov konania. Poukázala na to, že žaloba je zmätočná, keď žalobca síce podal písomnú žalobu a poukazoval na konkrétne dôkazy, žiadne dôkazy však sám nepredložil. Mala za to, že tvrdenie žalobcu, že nemá vedomosť o spisových značkách ním uvádzaných exekučných konaní, nezakladá sa na pravde, pričom sám uvádza, že mu boli doručené rozhodnutia súdu o zmene súdneho exekútora a navrhol aplikáciu ustanovenie § 43 ods. 1 OSP. Uviedol, že nie je jasný ani titul nároku na náhrady škody. Žalobca nepodnikol žiadne kroky pre odstránenie neželaného stavu v prietahoch v konaní. Mala za to, že žaloba je podaná predčasne, keď neuplynula šesť mesačná doba na predbežné prerokovanie nároku, v rámci ktorej žalobca neposkytol žiadnu súčinnosť, na základe čoho žalovaný nepovažoval nárok za predbežne prerokovaný. Uviedla, že žalobca podal prvé žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody 23.04.2012, pričom už 28.09.2012 bola súdu doručená žaloba vo veci a je teda zrejmé, že žalobca ju nepodal po uplynutí šesť mesačnej lehoty, ale skôr. Ďalej poukázala na to že podmienkou úspešného uplatnenia nároku na náhradu škody je splnenie troch podmienok súčasne. K nesprávnemu úradnému postupu, ktoré malo spočívať v nerozhodnutí

o návrhu na zmenu súdneho exekútora v zákonom ustanovenej lehote uviedol, že pripúšťa, že v niektorých jednotlivých prípadoch mohol exekučný súd rozhodnúť o návrhoch oprávneného na zmenu súdneho exekútora po uplynutí zákonom stanovenej 30-dňovej lehoty, pričom poukázala na to, že nič nebránilo žalobcovi, využiť účinný prostriedok nápravy a to podanie sťažnosti predsedovi príslušného súdu. Okrem toho poukázala aj na judikatúru Ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 16/02 že pri posúdení, či došlo alebo nedošlo k porušeniu práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, ústavný súd prihliada na lehoty, ale ich nedodržanie nepovažuje automaticky za porušenie základného práva, lebo je potrebné prihliadnuť na všetky okolnosti danej veci. Zároveň poukázala na to, že pôvodný súdny exekútor vykonáva úkony exekučného konania až do času rozhodnutia súdu o zmene exekútora, teda v súvislosti s nerozhodnutím v lehote, nemohlo dôjsť k vzniku žiadnej materiálnej škody. Ďalej poukázala na to, že pri posudzovaní nároku na náhradu škody, ktorá mala vzniknúť z existencie prieťahov v súdnom konaní, by súd mohol vychádzať len vtedy, ak by tieto boli konštatované vo výsledkoch vybavenia sťažnosti na prieťahy, žiadosti o prešetrenie vybavenie sťažnosti na prieťahy, v právoplatnom rozhodnutí vydanom v disciplinárnom konaní, ktorým sa rozhodlo o tom, že sudca sa dopustil previnenia, ktoré má za následok prieťahy v konaní, príp. v právoplatnom rozhodnutí Európskeho súdu pre ľudské práva alebo právoplatnom rozhodnutí Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti. Žalovaná namietala aj premlčanie návrhu, keď k nesprávnemu úradnému postupu okresného súdu malo dôjsť k obdobi pred marcom 2009, keď lehota na uplatnenie tohto nároku uplynula po troch rokoch od momentu uplynutia 30 - dňovej lehoty od doručenia návrhu na zmenu súdneho exekútora. Vychádzajúc zo základnej charakteristiky príčinnej súvislosti ako priameho a bezprostredného vzťahu príčiny a následku, podľa žalovanej nemožno tvrdiť, že žalobcovi vznikla škoda postupom okresného súdu. Žalovaná mala za to, že žalobca nepreukázal, že by v namietanom konaní, došlo k nesprávnemu úradnému postupu, že by mu vznikla nemajetková ujma, či majetková škoda. Ku škode uviedla, že žalobca ako spoločnosť, ktorá sa zaoberá spotrebiteľskými úvermi, k svojej činnosti nepochybne potrebuje a využíva informačný systém, teda akákoľvek výška nákladov prevádzkovania na správu informačného systému vznikla, tak vznikla bez ohľadu na tvrdené prieťahy. To isté platí aj o nároku na majetkovú škodu na udržiavanie systému. Požadovať tak paušálne sumy za spomínané veci všeobecne uvedené činnosti, je nesprávne a účelové. Poukázala na to, že samotný zástupca žalobcu vo svojom stanovisku k žiadostiam o doplnenie žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody zo dňa 02.07.2012 uviedol, že disponuje jednotnou a nedeliteľnou databázou návrhov elektronickej forme a návrhy boli spracované v elektronickej forme a súdom boli odoslané v tejto forme rovnako elektronicke. Z týchto dôvodov je uplatňovanie majetkovej škody vo výške 175,-- eur nadhodnotená a aj nepreukázaná. Skutočnú škodu treba preukázať. Žalobca nepreukázal v konaní ani vznik ani výšku škody.

K nemajetkovej ujme uviedla, že poskytovanie finančného zadostučinenia nie je automatické a podlieha podrobnému skúmaniu prípade zo strany súdu, preto považoval za nesprávnu úvahu žalobcu vychádzať z paušálnej sumy 663,88 eura. Poukázala aj na to, že vznik nemajetkovej ujmy u právnických osôb a fyzických osôb je odlišný. Pocity členov riadiacich orgánov spoločnosti v podobe frustrácie, úzkosti, neistoty a nedôvery sú irelevantné v predmetom konaní, lebo si nemajetkovú ujmu uplatňuje spoločnosť ako právnická osoba. V závere poukázala na to, že práve praktiky žalobcu sú vnímané verejnosťou negatívne, boli predmetom záujmu Európskej komisie, súdy skonštatovali porušovanie práv spotrebiteľa a v konečnom dôsledku práve podnikateľská činnosť žalobcu podnietila zvýšenú potrebu ochrany právo spotrebiteľov na všetkých úrovniach štátnej moci. Žalobca je vnímaný ako spoločnosť využívajúca neprijateľné podmienky, zneužívajúc slabé finančné a právne vedomie nízkopríjmových osôb. Táto skutočnosť má vplyv aj na otázku samotného posúdenia nesprávného úradného postupu, lebo súdy v prípade posudzovania návrhu žalobcu na vykonanie exekúcie musia obzvlášť opatrne zvažovať, či poverenie vydajú alebo nevydajú, s tým je spojená vyššie časová náročnosť vykonania procesného úkonu súdom. S prihliadnutím na uvedené skutočnosti považuje žalovaný konanie žalobcu za konanie v rozpore s dobrými mravmi.

Prvostupňový súd vo veci vykonal dokazovanie, na základe ktorého zistil, že žalobca v danej veci namietal, že exekučný súd sa dopustil nesprávného postupu tým, že o návrhu na zmenu súdneho exekútora nerozhodol exekučný súd v zákonom stanovenom čase. Súd v tomto prípade skúmal, či exekučný súd dodržal zákonnú 30-dňovú lehotu, z akého dôvodu táto dodržaná nebola a či je tu existencia dôvodu na náhradu škody, a či vôbec nejaká škoda vznikla.

V predmetnej veci súd predovšetkým poukazuje na skutočnosť, že podľa ustanovení Exekučného poriadku, účinného v čase začatia exekučného konania, t.j. ku dňu 22.07.2003, ktoré je potrebné

aplikovať na uvedenú vec, nebola v ustanovení § 44 ods. 7 určená lehota na rozhodnutie o návrhu oprávneného na zmenu súdneho exekútora. Lehota na rozhodnutie bola zavedená až novelou zákona číslo 341/2005 Z. z., účinnou dňa 01.09.2005, avšak podľa ustanovenia § 238 sa konania začaté pred 1. septembrom 2005 dokončia podľa práva platného do 31. augusta 2005, ak odsek 2 neustanovuje inak. V ods. 2 tohto ustanovenia nebolo konštatované, že novela Exekučného poriadku sa použije aj na ustanovenie § 44 ods. 5 Exekučného poriadku, t.j. lehota na rozhodnutie o zmene súdneho exekútora určená nebola, keďže súd musel postupovať podľa § 44 ods. 5 Exekučného poriadku platného pred novelou (podľa § 238 zákona číslo 341/2005 Z. z. - novela Exekučného poriadku, ustanovenia § 34 ods. 1 až 3, § 37 ods. 4 a 5, § 46 ods. 3, § 47 ods. 3, § 58 ods. 5, § 134 ods. 2, § 136 ods. 3 a 4, § 145 ods. 1 sa použijú aj na konania začaté pred 1. septembrom 2005). Je nesporné, že exekučný súd o tomto návrhu nerozhodol v zákonom určenej lehote, ale o návrhu doručenom dňa 25.05.2009 rozhodol až uznesením zo dňa 16.11.2009. Je však potrebné poznamenať, že v danej veci, súd pri rozhodovaní o návrhu oprávneného na zmenu súdneho exekútora, ex offo skúmal splnenie podmienok výkonu exekúcie (ktorú povinnosť má súd v každom štádiu konania), vzhľadom k tomu, že exekučným titulom bola notárska zápisnica. Pri preskúmaní exekučného titulu, exekučný súd dospel k záveru, že exekučný titul, t.j. je absolútne neplatným právnym úkonom, z ktorého dôvodu nemôže byť platným exekučným titulom. Okrem toho tento výklad možno podoprieť aj povinnosťou súdu rešpektovať základné právo na spravodlivú súdnu ochranu zaručené článkom 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Toto právo sa zaručuje nielen tomu, kto uplatňuje svoje práva, ale aj tomu, proti komu je uplatňovaný nejaký nárok. V spotrebiteľských veciach je pomerne časté, že všeobecný súd môže prvýkrát poskytnúť spotrebiteľovi z úradnej povinnosti účinnú spravodlivú ochranu jeho práv až po podaní návrhu na exekúciu rozhodcovského rozsudku. Keďže v danom prípade bola exekučným titulom notárska zápisnica, obsahujúca neplatné splnomocnenie na uznanie dlhu, súd bol jednoznačne a nespochybniteľne oprávnený ex offo skúmať, či tento exekučný titul je v súlade so zákonom. Exekučný súd preto správne skúmal exekučný titul (notárska zápisnica).

Napriek tomu, že exekučný súd rozhodol o žiadosti súdneho exekútora takmer po pol roku od jej podania, nie je možné skonštatovať, že rozhodnutie súdu o návrhu oprávneného na zmenu súdneho exekútora, spĺňa podmienky nesprávneho úradného postupu exekučného súdu a nárok žalobcu na náhradu škody z tohto titulu, keďže zákonná lehota na rozhodnutie o návrhu neexistovala. V danej veci súd poznamenáva, že v exekučnom konaní zo strany oprávneného nebola podaná žiadna sťažnosť na prietahy v konaní, nebolo vedené žiadne disciplinárne konanie, neriešila sťažnosť na prietahy v konaní pred Ústavným súdom Slovenskej republiky, či Európskym súdom pre ľudské práva.

V predmetnej veci, v ktorej žalobca sa domáha náhrady škody z titulu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu, spočívajúcom v nerozhodnutí o návrhu na zmenu súdneho exekútora v zákonom určenej lehote, podľa názoru súdu, oprávnený nemôže utrpieť majetkovú škodu počas výkonu exekúcie, a to ani v čase, kedy oprávnený podal návrh na zmenu exekútora, nakoľko pôvodný exekútor má podľa zákona oprávnenie i povinnosť vykonávať všetky úkony exekučného konania, a to až do doby rozhodnutia exekučného súdu o zmene exekútora.

Žalobca si v predmetnom konaní uplatnil náhradu tak majetkovej škody, ako aj nemajetkovej ujmy. Ako majetkovú škodu uviedol vynaložené náklady spojené s jeho činnosťou uskutočňovanou vo veci správy a udržateľnosti pohľadávky v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi doručením návrhu na zmenu exekútora a rozhodnutím o ňom. Žalobca žiadnym spôsobom nepreukázal existenciu škody a ani jej výšku, ktorá mu mala vzniknúť v dôsledku oneskoreného rozhodnutia súdu o návrhu na zmenu exekútora. Pokiaľ ide o náklady spojené so správou pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnancov pomocou informačného systému sumu 70,-- eur, na udržiavanie a správu informačného systému sumu 40,-- eur, súd dospel k záveru, že okrem toho, že žalobca nepreukázal existenciu škody, túto výšku škodu ani dostatočne nešpecifikoval. Uvedené položky, ktoré žalobca v podanej žalobe špecifikoval, nie je možné považovať za škodu vzniknutú v dôsledku nesprávneho úradného postupu exekučného súdu. Uvedené položky sú paušalizované, nie sú konkrétne pre danú vec, pričom poplatky spojené s pracovným výkonom zamestnancov informačného systému má žalobca v súvislosti so svojou podnikateľskou činnosťou a nie je možné určiť hodnotu, akú by mali výkony jeho zamestnancov práve so správou pohľadávky, ktorá bola predmetom exekučného konania, v ktorom namieta žalobca nesprávny úradný postup exekučného súdu. K výške škody, ktorá má spočívať v úkonoch na administráciu listín a komunikáciu s pôvodným súdnym exekútorom sumu 50,-- eur a na administratívne spracovanie textov urgencií adresovaných exekučnému súdu na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií

adresovaných exekučného súdu, na poštovné a telekomunikačné výdaje spojené s urgovaním a kontrolu stavu konania na exekučnom súde sumu 15,-- eur, žalobca nepreukázal. V exekučnom spise sa v období od podania návrhu na vydanie poverenia, návrhu na zmenu exekútora do jeho rozhodnutia, nenachádza žiadna sťažnosť, ani urgencia zo strany oprávneného. Z uvedeného vyplýva, že žalobca existenciu škody v tejto časti žiadnym spôsobom nepreukázal, pričom ako dôkaz v žalobe navrhol pripojiť exekučný spis Okresného súdu Levice. Súd tento exekučný spis pripojil a oboznámil prečítaním listiny z tohto spisu, pričom žiadne dôkazy, na ktoré žalobca poukazuje, a z ktorých odvodzuje vznik škody, sa v spise nenachádzajú a ani žiadne iné žalobca k žalobe, ani na pojednávaní, na výzvu súdu, nedoložil.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti, dospel súd k záveru, že počas doby, ktorá uplynula od podania návrhu na zmenu exekútora do rozhodnutia exekučného súdu, žalobcovi nevznikla žiadna škoda. Jeho vyjadrenia o rizikách neskoro vydaného rozhodnutia o tom, že nastalo riziko zániku povinného, riziko zmarenia účelu konania pre stratu kontaktu s povinným a riziko insolventnosti povinného, by mohol súd považovať za právne relevantné iba v takom prípade, ak by neboli uvádzané len všeobecne a hypoteticky, ale by boli podložené jednoznačnými dôkazmi (napr. v čase podania návrhu na zmenu exekútora mal povinný na účte finančné prostriedky a následne v priebehu doby do rozhodnutia o návrhu na zmenu exekútora, ich už nemal). Aj v tejto súvislosti však súd dáva do pozornosti skutočnosť, že až do právoplatného rozhodnutia súdu o zmene exekútora, je povinný vykonať úkony pôvodne poverený exekútor a tiež skutočnosť, že v čase podania návrhu na zmenu exekútora súd nemal určenú zákonom lehotu na rozhodnutie o tomto návrhu.

V časti uplatneného nároku žalobcu na nemajetkovú ujmu v tomto konaní, súd poznamenáva, že túto môže priznať s poukazom na ustanovenie § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, s prihliadnutím najmä na osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje, závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo, závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote, závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení. Tak, ako sú tieto podmienky nároku v zákone uvedené, je potrebné konštatovať, že tieto sa vzťahujú na poškodeného - fyzickú osobu, okrem písm. b/, podľa ktorého by mal súd prihliadnuť na závažnosť vzniknutej ujmy a okolností, za ktorých k nej došlo.

Nemajetková ujma nezávisí automaticky, len od konštatovania nedodržania zákonnej lehoty, ale aj od okolností, ktoré sú v tejto veci odôvodnení konštatované a na základe ktorých súd nevidel dôvod pre finančnú satisfakciu vo forme nemajetkovej ujmy. O návrhu na zmenu exekútora bolo exekučným súdom rozhodnuté, aj keď nie v zákonnej 30 - dňovej lehote. Konštatovanie že vo veci došlo k prieťahom v konaní exekučného súdu, nie je všeobecný súd v tomto konaní oprávnený konštatovať. Prieťahy v konaní neboli zistené a konštatované žiadnou inou inštitúciou, ktorá je na takéto konštatovanie oprávnená (predseda súdu, Ústavný súd Slovenskej republiky, ESLP), taktiež nebola preukázaná ani príčinná súvislosť medzi postupom exekučného súdu a vznikom škody. Po vyhodnotení všetkých dôkazov a skutočností súd na jednej strane skonštatoval, že žiadna škoda nevznikla a na druhej strane konštatuje, že ak by aj teoreticky žalobca určitú škodu reálne utrpel a túto preukázal relevantnými dokladmi, nepreukázal žalobca príčinnú súvislosť medzi vznikom škody a rozhodnutím exekučného súdu o zmene exekútora, nepreukázal, že by mu ním tvrdené náklady nevznikli aj v prípade včasného rozhodnutia exekučného súdu, keďže exekúcia nie je doteraz právoplatne skončená.

Z uvedených dôvodov súd preto konštatuje, že v danej exekučnej veci vedenej Okresným súdom Levice sp. zn. 10Er/5/2005 nezistil žiadny nesprávny úradný postup, zakladajúci nárok na náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy žalobcu. Z tohto dôvodu súd neakceptoval návrh žalobcu na odročenie pojednávania do doby vypracovania znaleckého posudku, ktorý sám zadal znaleckému ústavu na preukázanie výšky škody. Z predloženého potvrdenia Ekonomickej univerzity v Bratislave, znaleckého ústavu, jednoznačne vyplýva, čoho sa znalecký posudok bude týkať a aký problém bude riešiť.

V danej veci žalovaný namieta zmatečnosť žaloby žalobcu s poukazom na ustanovenie § 43 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (zákon číslo 99/1963 Zb. v znení neskorších predpisov, ďalej len "OSP"), ktorú námietku súd vyhodnotil ako účelovú, keď dospel k záveru, že žaloba spĺňa náležitosti v zmysle § 43 OSP a zákona číslo 514/2003 Z. z.. Žalobca v podanej žalobe uviedol čoho sa domáha, voči komu smeruje a z akého dôvodu, pričom nepredloženie dôkazov nie je dôvodom na zastavenie konania, ale má vplyv na výsledok sporu a môže viesť k zamietnutiu návrhu.

Ďalej žalovaný namieta predčasnosť podanej žaloby, keď žalobca síce podal návrh na predbežné prerokovanie návrhu podľa § 15 ods. 1 zákona 514/2003 Z. z., avšak neodstránil vady tohto návrhu, na odstránenie ktorých ho vyzval. Súd preto skúmal, či žalobca podal žalovanému návrh v zmysle ustanovenia § 15 ods. 1 zákona a z písomného vyjadrenia žalovaného zistil, že tento bol podaný dňa 30.05.2012. Žalobca podal súdu žalobu o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy súdu dňa 28.09.2012. V čase podania žaloby súdu šesťmesačná zákonná lehota ešte neuplynula, avšak v čase rozhodovania súdu, táto lehota už uplynula a žalovaný návrhu žalobcu v rámci predbežného prerokovania nevyhovel. Súd preto žalobu za predčasne podanú nepovažoval a vo veci rozhodol.

Žalovaný v písomnom vyjadrení vzniesol námietku premlčania dôvodiac, že lehota na uplatnenie tohto nároku uplynula po troch rokoch od momentu uplynutia 30 - dňovej lehoty od doručenia návrhu na zmenu súdneho exekútora. Námietku premlčania vzniesol pri každom uplatnenom nároku, pri ktorom došlo k uplynutiu 30 - dňovej lehoty od doručenia návrhu na zmenu súdneho exekútora pred dňom 23.04.2009 (t.j. tri roky pred dňom, kedy boli žalovanej doručené prvé žiadosti o predbežné prerokovanie nároku). Preskúmaním námietky premlčania súd konštatuje, že žiadosť o zmenu súdneho exekútora bola exekučnému súdu doručená dňa 25.05.2009, súd o nej rozhodol 16.11.2009, zamietnutím žiadosti a zastavením exekúcie. Trojročná premlčacia lehota v čase podania nároku na predbežné prerokovanie, ani žaloby, neuplynula. Na základe uvedených skutočností súd neakceptoval žalovanou vznesenú námietku premlčania.

O trovách konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 OSP tak, že žalovanému, ktorý mal vo veci úspech, nepriznal náhradu trov konania, keďže si žiadne neuplatnil.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku, žalobu žalobcu ako nedôvodnú zamietol a žalovanému náhradu trov konania nepriznal.

Z právneho hľadiska súd vec posúdil podľa § 4 ods. 1 písm. a, § 9 ods. 1, 2, § 15 ods. 1, § 16 ods. 1, § 17 ods. 1, 2, 3, § 19 ods. 1, 3 zák. č. 514/2003 Z. z., § 41 ods. 1, 2, § 44 ods. 1, 2, § 44 ods. 5, § 238 ods. 1, 2, § 240 ods. 1 zák. č. 233/1955 Zb.

Proti tomuto rozsudku podal žalobca odvolanie z dôvodu odňatia možnosti konať pred súdom, nesprávneho právneho posúdenia veci, nedostatočne a neúplne zisteného skutkového stavu veci. Žalobca namietal, že prvostupňový súd rozhodol v merite veci na základe (a s použitím) „inšpirácie“ novou právnou úpravou obsiahnutou v ustanovení § 9 ods. 2 z. č. 514/2003 Z. z., čím súd de iure a de facto aplikoval princíp priamej retroaktivity, čo je neprípustné. Súd vôbec nevysvetlil, prečo zastáva názor, že účastníkom nevznikol stav právnej neistoty. Právna neistota existuje vždy do času, kým nedôjde ku konečnému rozhodnutiu. Podľa žalobcu súdu neprislúcha polemizovať o vhodnosti limitácie dĺžky konania zákonnými lehotami. Súd má aplikovať platné právo a nie svojimi úvahami negovať právo na spravodlivý súdny proces a osobitne právo na prerokovanie veci v primeranom čase. Žalobca preto žiadal napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na opätovné prejednanie.

Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril.

Krajský súd v Nitre ako odvolací súd prejednal vec v rozsahu podľa § 212 ods. 1 OSP bez nariadenia pojednávania v zmysle ustanovenia § 214 ods. 2 OSP s tým, že miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku oznámil vopred v zákone stanovenej lehote na úradnej tabuli súdu (§ 156 ods. 3 OSP).

Rozsudok bol vyhlásený dňa 07.10.2014.

Predmetom odvolacieho konania je napadnutý rozsudok, ktorým prvostupňový súd Okresný súd Nitra žalobu žalobcu o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy zamietol a žalovanému náhradu trov konania nepriznal.

Z obsahu spisu a vykonaného dokazovania odvolací súd zistil, že prvostupňový súd vo veci vykonal dostatočné dokazovanie, riadne zistil skutkový stav a vec správne právne posúdil.

Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku a konštatuje správnosť jeho dôvodov (§ 219 ods. 2 OSP).

Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku odvolací súd uvádza, že postupom prvostupňového súdu nedošlo k odňatiu možnosti žalobcu konať pred súdom. Žalobca v odvolaní ostatne ani nič konkrétne nenamietol v čom, resp. akým postupom súdu prvého stupňa mu bola odňatá možnosť konať pred súdom.

K aplikácii novej právnej úpravy obsiahnutej v ustanovení § 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z. odvolací súd uvádza, že prvostupňový súd vychádzal zo znenia tejto právnej úpravy účinnej v rozhodnom čase, pričom prvostupňový súd ani nezisťoval, či došlo k priesťahom v konaní.

I podľa názoru odvolacieho súdu žalobca vznik škody a jej výšku nezdokladoval a nepreukázal, čím sa nenaplnil jeden z predpokladov vzniku zodpovednosti za škodu.

Odvolací súd preto napadnutý rozsudok podľa § 219 ods. 1 OSP potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 OSP. V odvolacom konaní úspešnému žalovanému ich však odvolací súd nepriznal, pretože si ich neuplatnil (§ 151 ods. 1 OSP).

Rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté jednohlasne.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.